

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Δίκη περὶ ψυχολογικοῦ πειράματος. Διηγείται ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ψαμμήτιχος, ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ τίνες ἐγένοντο πρῶτοι πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐτεχνάσθη παράδοξον τρόπον πρὸς τοῦτο. Παρέδωκε δύο νεογνά παιδία εἰς ποιμένα, ὅπως ἀνατρέψῃ αὐτὰ ἐν ἐρήμῳ οἰκίματι, διατάξας αὐτὸν νὰ προσέχῃ μὴ ὁμιλήσῃ ποτὲ ἐνώπιον τῶν παιδίων ἢ αὐτὸς ἢ ἄλλος τις· διότι ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ τίνα φωνὴν ἐκβάλλουσι πρῶτην τὰ παιδία, εἰς ὁρμευφύτου, παρ' οὐδενὸς ἀκούσαντα· κατ' ἄλλους δ' ὁ Ψαμμήτιχος τὰ παιδία παρέδωκεν οὐχὶ εἰς ποιμένα, ἀλλ' εἰς γυναῖκας, ὧν ἀπέκοψε τὰς γλώσσας. Οὕτω δὲ ἀνατραφέντα τὰ παιδία, μετὰ τὰ πρῶτα ἄσημα κνυζήματα, ἐν ἡλικίᾳ δύο ἐτῶν ἐφώναζον βεβῶς προτείνοντα τὰς χεῖρας· ἐξ οὗ ὁ σοφὸς Φαραῶ συνεπέρανεν ὅτι πρῶτοι πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐγένοντο οἱ Φρύγες, διότι καὶ τῶν παιδίων ἡ πρώτη λέξις ἦτο φρυγική, σημαίνουσα τὸν ἄρτον. — Τὸ πείρημα τοῦ Ψαμμήτιχου ἠθέλησε νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὰς ἡμέρας μας καὶ ἱατρός τις τοῦ Βερολίνου, Πολωνὸς τὴν καταγωγὴν, ὁ κόμης Ζορομπόφ. Οὗτος εἶχε καθειργμένα ἐν τῷ οἰκίματι τοῦ τέσσαρα παιδία, εἰς χωριστὸν δωμάτιον ἑκάστον· ἐφύλαττε δ' αὐτὰ ἐν πληρεῖ ἀπομονώσσει, εἰς οὐδὲνα ἐπιτρέπων νὰ τὰ πλησιάζῃ, πλὴν τῆς τροφῆς τῶν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκλέξῃ κωφάλαον Γενομένου ὅμως τούτου γνωστοῦ, ἐπελήφθη τῆς ὑποθέσεως ἡ ἀστυνομία, καὶ ὁ Πολωνὸς ἱατρός προσήχθη εἰς τὸ δικαστήριον, κατηγορούμενος ἐπὶ ἀδικήματι κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τῶν παιδίων. Ἡ δίκη ἐγένετο πρὸ τινων ἡμερῶν, ὁ δὲ κατηγορούμενος ἀπολογούμενος κατέθεσεν ὅτι τὰ παιδία ἔλαβεν ἀντὶ χρημάτων παρὰ τῶν πτωχοτάτων γονέων τῶν, διὰ νὰ κάμῃ ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις περὶ τῶν ὁρμευφύτων ἅτινα ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ἀφῃθῇ καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ· τούτου δ' ἕνεκα εἶχεν ἐπιμελῶς ἀπομονώσῃ αὐτά. Ἐπειδὴ δὲ τὸ δικαστήριον ἐπίεσθη ὅτι πλὴν τοῦ περιορισμοῦ οὐδεμίαν ἄλλην κάκωσιν ὑπέστησαν τὰ παιδία, ἀλλὰ τὸναντίον καὶ περὶ τὴν τροφήν καὶ περὶ τὴν ἄλλην δίαίταν αὐτῶν πολλὰ κατεβάλλετο ἐπιμέλεια, ἠθώωσε τὸν ἱατρὸν, ὑποσχεθέντα ὅτι θ' ἀναλάβῃ τὰς δαπάνας τῆς ἀνατροφῆς καὶ ἐκπαιδεύσεως αὐτῶν. Ὡς οὗτος βεβαίῳ, οἱ τρόφιμοι τῆς κωφάλαου παιδαγωγοῦ οὐδὲ λέξιν δύνανται νὰ διαθρῶσιν, (παράδοξον ἢ ἄτο βεβαίως τὸ ἐναντίον), ἡ δὲ φωνὴ τῶν ὁμοιάζει

πρὸς ὕλακας κυναρίων· καὶ ὅταν βλέπωσι προσαγομένην τὴν τροφήν τῶν ὁρμῶσιν εἰς αὐτὴν ἀπαρallάκτως ὡς τὰ ζῶα.

Φιλολογικὸν στοίχημα. Ἡ ἰσπανικὴ φιλολογία ἐπλουτίσθη δι' ἑπτὰ νέων δραματικῶν ἔργων, ἅτινα ἐγράψαν ἐσχάτως συνεπεῖα παραδόξου στοιχήματος. Ἐπτὰ τῶν μᾶλλον γνωστῶν δραματικῶν ποιητῶν τῆς Μαδρίτης ἐστοιχημάτισαν μεταξύ τῶν νὰ γράψῃ ἕκαστος ἀνὰ μίαν τρίπρακτον κωμῳδίαν ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν, ὅστις δὲ χάσῃ τὸ στοίχημα νὰ παραθέσῃ πλούσιον δεῖπνον εἰς τοὺς λοιπούς. Ἀλλὰ τὸ στοίχημα ἐκέρδισαν ὅλοι, διότι καὶ οἱ ἑπτὰ ἔγραψαν τὸ ὁρισθὲν, τὸ δὲ δεῖπνον παρέθεσεν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ὅστις ἀνέλαβε νὰ ἀαβιάσῃ ἐπὶ σκηνῆς τὰ ἑπτὰ δραματικὰ προϊόντα τοῦ στοιχήματος.

Οἱ δύο πῖλοι. Δανὸς ἡθοποιὸς παρασημοφορηθεὶς πρὸ τινος ἠθέλησε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν βασιλεῖα ἵνα το-εὐχαριστήσῃ. Κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν αὐτῷ ἡμέραν ἀνῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ παρέμενεν ἐν τῷ προθαλάμῳ μετ' ἄλλων πολλῶν ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο ψυχρὸς ἐκεῖ καὶ ὁ ἡθοποιὸς μόλις εἶχεν ἀναρῶσά ἑκ κρυολογήματος ἐξήγησε τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τῆς ὑπηρεσίας νὰ φορέσῃ τὸν πῖλόν του ὅπερ ἐκεῖνος ἐπέτρεψε προθύμως. Ὁ καλλιτέχνης καλύψας τὴν κεφαλὴν ἐστηλώθη εἰς μίαν γωνίαν διὰ ν' ἀσφαλίσῃ καὶ τὴν ῥάχιν καὶ ἀφῃρέθη ὅλως, μελετῶν κατὰ νοῦν τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ ὑποδυθῇ τὴν ἐσπέραν ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτε ἔξαφνα ἀκούει τὸ ὄνομα του. Σπεύδων ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸν βασιλικὸν θάλαμον λησμονεῖ ὅτι φορεῖ τὸν πῖλόν του καὶ ἀρπάζει ἐνὸς ἄλλου τὸν ὑψηλὸν πῖλον, ὅστις ἦτο πλησίον του ἐπὶ τραπέζης. Οὕτω κρατῶν τὸν ἕνα πῖλον ἀνὰ χεῖρας καὶ τὸν ἄλλον φέρων ἐπὶ κεφαλῇς ὑποκλίνεται κωμικῶτα πρὸ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ, ὅστις δὲν δύναται νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, ἐνῷ ὁ ἡθοποιὸς δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ πάλιν πόθεν ἡ τόση εὐθυμία τοῦ ἡγεμόνος. — Φίλε μου, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ Χριστιανός, εἶνε πολλὸ σωστὸν νὰ φορῇς ἕνα καπέλλο εἰς τὸ κεφάλι, ἀλλὰ τί σοῦ χρησιμεύει τὸ ἄλλο εἰς τὰ χεῖρα; Ὁ ἡθοποιὸς ἐταράχθη καὶ διὰ βιαίου κινήματος ἀφῆρεσε τὸν πῖλον ἐκ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ἀνακτῆσας τὴν ἐτοιμότητά του καὶ ἐπιδεικνύων μετὰ θλιβεροῦ μεδιόματος τοὺς δύο πῖλους πρὸς τὸν βασιλεῖα εἶπε: — Ἡ μεγαλειότης σας, ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ἔχει δίκαιον· δύο καπέλλα εἶνε πραγματικῶς πολλὰ γιὰ ἄνθρωπο ποῦ δὲν ἔχει κεφάλι.

Ἡ προ-ρομιοῦχος γάτα. Ἀμερικανὸς τις ἔλαβε προ-νόμιον παρὰ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν διὰ τὴν ἐξῆς ἐφεύρεσιν ὅσον ἀπλὴν τόσον καὶ χρήσιμον: Κατεσκεύασε γάταν ὁμοιάζουσαν κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸν ὄγκον πρὸς ζωντανήν, τοὺς δὲ ὀφθαλμούς τῆς ἐπέχρισε διὰ φωσφόρου. Ἡ προνομιοῦχος αὕτη γάτα τιθεμένη εἰς ἐπιφανὲς μέρος ἀποθήκης ἀρκεῖ ὅπως τρέψῃ εἰς φυγὴν ἐκεῖθεν ὅλους τοὺς παντικοὺς καὶ ἔξασφαλίσῃ ἀπὸ πάσης ἐξ αὐτῶν φθορᾶς τὰ ἀποθηκευμένα πράγματα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀρχαιολογικά. Ἀνευρέθη πρὸ τινος ἐν Αἰγύπτῳ διαθήκη γραφεῖσα πρὸ 5,000 ἐτῶν. Ὁ διαθέτης, καλούμενος Σέκια, ἀφίνει τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν ἀδελφόν του ἱερέα τοῦ Ὁσίριδος.

Φιλόλογικά. Ὁ διὰ τὰ μυσελληνικώτατα αὐτοῦ φρονήματα γνωστὸς ἐπ' ἐσχάτων γενόμενος Ἰταλὸς δημο-

σιογράφος Έδουάρδος Σκαρφόλιο εξέδωκεν ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ ἐκλογὴν τῶν ἀνταποκρίσεων αὐτοῦ εἰς τὰς ἰταλικὰς ἐφημερίδας. Τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ τμήματα· τούτων τὸ πρῶτον ἐπιγραφόμενον «*Ἡ Ἑλλάς*» περιέχει περιγραφὴν τῶν Ἀθηνῶν, τῆς ἀπὸ Κερκύρας εἰς Πάτρας ὁδοῦ, τῆς νήσου Σύρου, τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου, συνδιάλεξιν τοῦ συγγραφέως μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ κ. Δραγοῦμη καὶ τὰς ἐντυπώσεις του περὶ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· τὸ δεύτερον δὲ μέρος ἐπιγραφόμενον «*Ἡ γῆ τοῦ Μίνως*» ἀναφέρεται εἰς τὰ χρηστικά πράγματα· τὸ τρίτον «*Ἡ κληρονομία τοῦ Μωάμεθ*» διαλαμβάνει περὶ Κωνσταντινουπόλεως καὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους· τὸ τέταρτον «*Ἡ χώρα τῶν ῥόδων*» περὶ τῶν βουλγαρικῶν πραγμάτων, τὸ πέμπτον «*Τὸ βασίλειον τῆς Ναταλίας*» περὶ τῶν σερβικῶν, τὸ ἕκτον «*Οἱ Λατίνοι τοῦ Δανουβίου*» πραγματεύεται περὶ τῶν Ρωμούνων καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῆς αὐστριακῆς πολιτικῆς.

— Ὑποστὰς πρό τινας ἐγχείρησιν ἀσθενεῖ βαρέως ὁ ἐστεμμένος Ἰσπανὸς ποιητῆς Θορίλλια. Ὁ γηραιὸς ποιητῆς ἄγων νῦν τὸ ἑβδομηκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του εἶνε ὁ πατριάρχης τῆς ῥωμαντικῆς ποιήσεως ἐν Ἰσπανίᾳ. Εἶνε δὲ καὶ οὗτος εἰς τὴν ποιητῶν οἴτινες δὲν ἔγραψαν οὐδὲ μίαν γραμμὴν πεζοῦ λόγου· καὶ αὐτὸς ὁ εἰσιτήριος λόγος του ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἦτο ἕμμετρος.

— Καὶ πάλιν ἡ ὑγεία τοῦ ἄγγλου ποιητοῦ Τένυσον ἐντάττει ἐπὶ τὰ χεῖρω.

Καλλιτεχνικά. Κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν γερμανῶν ἀειδῶν ἤτις θὰ τελεσθῇ ἐν Βιέννῃ τὸν προσεχῆ αὔγουστον, θὰ γείνη καὶ μουσικὴ ἔκθεσις.

— Κατὰ τὸ προσεχές ἔτος θὰ γίνῃ καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις ἐν Στουτγάρτῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ βασιλέως τῆς Βυρτεμβέργης.

Νεκρολογία. Ἐν ἡλικίᾳ ἑβδομήκοντα καὶ τριῶν ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Ἰταλὸς συγγραφεὺς καὶ πολιτευτῆς Πετρουτσέλλη δὲ λὰ Γαττίνα. Πολυγραφώτατος ὢν διεκρίθη ἰδίᾳ ὡς δημοσιογράφος, συνεργασθεὶς κατὰ καιροὺς ἐν πολλαῖς γαλλικαῖς, ἰταλικαῖς καὶ ἀγγλικαῖς ἐφημερίσιν· ἔγραψε δὲ ἰταλίστι ἢ γαλλίστι καὶ πλείστα μυθιστορήματα, δράματα, ἱστορικά καὶ φιλοσοφικὰ ἔργα, ἐν οἷς πᾶσι διαλάμπει ἡ ἄκρα φιλοπατρία αὐτοῦ. Ἑλληνιστὶ ἔχει μεταφρασθῇ τὸ μυθιστόρημά του «*Τὸ παγωτὸν τῆς βασιλίσσης*» (*Le sorbet de la reine*).

— Ἐν βαθεῖ γήρατι ἀποθάνει ὁ Ἀρμάνδος δὲ Ποντμαρτέν, εἰς τῶν ἐπισημοτάτων γάλλων κριτικῶν. Ὁ Ποντμαρτέν κατέστη γνωστὸς τὸ πρῶτον ἐξ ἐπιφυλλίδων, ἃς ἐδημοσίευσεν ἀπὸ τοῦ 1833 ἐν ἐπαρχιακῇ ἐφημερίδῃ, ἀλλὰ κυρίως ἀνεδείχθη ἀφ' ἧς ἤρχισε νὰ δημοσιεύῃ τὰ κριτικὰ ἄρθρα του ἐν τῇ *Ἐπιθεωρήσει τῶν Δύο Κόσμων*. Ἀπὸ τοῦ 1867 μέχρι τοῦ θανάτου του ἔγραφε τὰς κριτικὰς ἐβδομαδιαίας ἐπιφυλλίδας τῆς *Ἐφημερίδος τῆς Γαλλίας*.

ΠΑΝΤΟΙΑ

Σημαντικαὶ εἶνε αἱ ζημίαι, ἃς ὑπέστησαν οἱ «*Καιροί*» τοῦ Λονδίνου ἕνεκα τῆς δίκης τοῦ Πάρνελλ· τὰ διανεμηθέντα εἰς τοὺς μετόχους κέρδη κατὰ τὸ 1888 ἦσαν 120,000 λιρῶν στερλινῶν, τὰ δὲ κατὰ τὸ λήξαν ἔτος κατῆλθον εἰς 12,000. Τοῦτο δέ, διότι καὶ ἡ δίκη ἐστοίχισεν 100,000 λιρῶν εἰς τὴν ἐφημερίδα καὶ ἡ κυκλοφορία αὐτῆς ἕκτοτε ἡλאתώθη.

— Κατ' ἐπίσημον ἀπογραφικὴν σημείωσιν ὑπάρχουσι νῦν ἐν Ῥώμῃ 4,000 οἰκίαι ἀκατοίκητοι, ἐκτίσθησαν δὲ κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν μόνον 20 νέαι οἰκίαι. Ταῦτα εἶνε καταφανεῖς ἀποδείξεις ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς ἰταλικῆς πρωτευούσης ἐλαττωταὶ ὁσημέραι ἐπαισθητῶς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ Στρατάρχης Μόλτκε. Νῦν ὅτε τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ κόσμου εἶνε ἐστραμμένα πρὸς τὴν Γερμανίαν καὶ τὰ ἐκεῖ συμβάντα κατὰ τῇ, ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀποχωρησάν τοῦ πρίγκιπος Βίραρχ, ἕκαστος ἐνθυμεῖται τὸν ἐν τῇ πάλῃ συναθλητῇ τοῦ σιδηροῦ καγκελαρίου, τὸν γηραιὸν στρατάρχην Μόλτκε καὶ συγκρίνει τὸν ἡρεμὸν τρόπον καθ' ὃν ὁ στρατιώτης ἀπεχώρησε τῆς ἀρχηγίας τοῦ ἐπιτελείου πρὸς τὴν θορυβώδη ἀπομάκρυνσιν τοῦ μεγάλου διπλωμάτου. Τίς δύναται νὰ λησμονήσῃ τὴν λακωνικὴν ἐκείνην παραίτησιν; «*Μεγαλειότατε, δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἱππεύσω, καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Ἐπιτελείου ὀφείλει νὰ ἱππεύῃ. . . .*». Ὁ Μόλτκε κατ' ἐξοχὴν ἀνὴρ ἔργων, οὕτε ἐλεγεν οὔτε ἔγραφε πολλά. Ἐγραφε τοὺς τελευταίους αὐτοὺς λόγους καὶ εἰσώπηται ἕκτοτε. Δὲν ἔλυσεν δὲ τὴν σιωπὴν οὐδὲ κατὰ τὴν τελευταίαν συμβᾶσαν πολιτικὴν μεταβολήν. Ὁ μέγας σιωπηλὸς ζῆ ὡς ἰδιώτης περιδιαβάων εἰς τὸν Ζυφολογικὸν κῆπον καὶ χορεύων ἐπὶ τῶν γονάτων τοὺς προσφιλεῖς ἐγγόνους του, ἀναμνησκόμενος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐν ἀληθείᾳ ἀποθεώσῃ ἡ εὐγνωμονοῦσα πατρίς θὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Μελαγχρινή. Εἰκὼν τόσον ἐκφραστικὴ καθιστᾷ πάντα περὶ αὐτῆς λόγον περιττόν. Εἶνε καὶ αὕτη μία ἐκ τῶν μεστῶν νεότητος καὶ κάλλους μορφῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας ἐκ τῆς φύσεως παραλαμβάνουσα ἡ τέχνη διασώζει ἀπὸ τῆς φθορᾶς τοῦ χρόνου καὶ καθιστᾷ αἰωνίας ἐπὶ τοῦ πίνακος.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Παραμυθία. Καθηγητῆς τῆς Χημείας πρὸς τὴν κλαῖουσαν κόρην του: — «*Ἐλα δά καὶ σὺ με τὰ δάκρυά σου! τί θαρρεῖς πῶς ἔχουν καμμιὰ σπουδαιότητα; Γὰ ἀνέλυστα ἐγὼ καὶ τὰ ἔξωρα ὀλίγον φωσφορικὸν χάλκιον, χλώριον καὶ τὸ ἄλλο — νερὸ καθαρό!* . . .

Ἀπολογία ὑπὲρ τοῦ. — Νὰ σοῦ πῶ, Γιάννη· εἶδα πῶς ὁ καπνὸς μου τελειώνει πολὺ γλήγορα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ σ' ἐπῆρα... μήπως; . . . — Ὅχι, ἀφεντικό, μὴ βάζῃς ἄδικη ὑπόψια μὲ τὸν νοῦ σου. Εἶχα οἰκονομήσῃ ὡς μιά ὁκά ἀπ' τὸν παλιό μου ἀφέντη κι' ἀκόμα δὲν μοῦ τέλειωσε.

ΤΡΙΕΙΣ ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος δὲν ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ ἐκδιώξωσι τὸν ἔρωτα ἐκ τῆς καρδίας.

*

Ὅσάκις ἀνὴρ μεγαλοφυῆς ἐκλείπει ἐκ τοῦ κόσμου, ἡ θέσις ἣν κατεῖχεν, ὅπως ἡ θέσις μεγάλης ὑλοσημειώσεως δρυὸς, καταλαμβάνεται ἐπὶ μακρὸν χρόνον ὑπὸ ταπεινῶν θάμνων.

*

Ἀληθινὸν φίλον νομίζω ἐκεῖνον, ὅστις εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ὁμίλει διὰ τὰ προτερήματά μου καὶ μόνον εἰς ἐμὲ διὰ τὰ ἐλαττώματά μου.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τετριμμένα ὑφάσματα δύναται νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἀπολεσθεῖσα στιλπνότης ὡς ἐξῆς: τρίβονται ἐλαφρῶς διὰ ψῆκτρας βαπτισθεῖσας εἰς ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου διελύθη ἐλαχίστη ποσότης ἀραβικοῦ κόμμεως. Ἐπὶ τοῦ οὕτω ὑγρανθέντος ὑφάσματος τίθεται φύλλον λευκοῦ χάρτου, ἐπ' αὐτοῦ τεμάχιον τσόχας καὶ ἄνωθεν λεῖα σαλὶς ἣτις πιέζεται διὰ βάρους ἀρκετοῦ. Ἄμα στεγνωθῇ τὸ ὑφάσμα ἀφαιροῦνται ὅλα αὐτὰ καὶ ἡ στιλπνότης ἔχει ἀποδοθῇ ὅποια ἦτο πρότερον.